Ч. 19. Середа 8 лютого (26 січня) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Ситуация на Угорщині. — З Болгариї. — Реформа анґлійскої фльоти. — Дальші події в Росиї. — Японьско-росийска війна.

Вчерашне засїданє палати послів розпочало ся аж по 3 години відчитуванєм внесень та інтерпеляций, котрі на жаданє пос. Берґера відчитувано дословно. Посли Дашиньский, Пернерсторфер, Гибеш і товариші поставили опісля пильне внесенє слідуючого змісту: Взиває ся правительство, щоби оправдало перед палатою послів видані в послідній тиждни властями в Галичині закази зборів, внаслідок чого фактично знесено право свобідного висказуваня гадок. Взиває ся правительство, щоби приказало перевести слідство в справі насильств, яких допустила ся державна поліция в Кракові і щоби вислід слідства предложило палаті.

В кругах посольских проявляє ся чим раз сильнїйше погляд, що треба проґраму робіт докладно означити, бо інакше робота буде дуже утруднена. Головно в німецких кругах посольских підносять, що треба визначити, кілько повних засїдань має бути на тиждень, в котрих днях і через кілько годин, коли мають бути засїданя комісий, бо скоро і дальше так буде як доси, то не дійде ся до кінця. Тепер н. пр. призначила президия до голосу при дебаті над законом о рекрутах 44 бесїдників, значить ся по двох з кождої партиї. А що буде при першім читаню буджету? Треба буде хиба довго чекати на залагодженє сих справ. Длятого загальна конференция предсїдателів клюбів має заняти ся справою подїлу роботи і часу.

Ситуация на Угорщині ще не вияснила ся і мабуть ще не так борзо вияснить ся. Ґр. Андраші по своїм приїздї з Відня конферував зараз з Кошутом, Кольоманом Селем, ґр. Альбертом Aпонім, ґр. Алядаром Зічім і з бар. Дезидером Банфім. О чім говорено, се поки що тайна і проводирі партий зажадали, щоби насамперед порадили ся зі своїми партиями. В недїлю мала відбути ся конференция проводирів партий а вчера, в понедїлок мав екзекутивний комітет предложити сполученій опозициї однодушний звіт о переговорах, які вели ся з ґр. Андрашім. З вчерашного засїданя сполучених партий опозицийних насціла однакож доси лиш слїдуюча вість з Будапешту: Кошут повитав збори і висказав радість з причини сьвітлої побіди виборчої. Ґр. Алядар Зічі висказав іменем всїх подяку Кошутови за велику ревність, льояльність і такт у веденю виборів. Кошут поставив внесенє, щоби коалиция опозициї була і дальше удержана. До сего внесеня прилучили ся бар. Банфі і ґр. Зічі а відтак ухвалено его однодушно. Із сего внесеня можна би здогадувати ся, що місия ґр. Андрашого або розбила ся, або партия Кошута готова прийти до власти, бо сполучена опозиция має величезну перевагу над дотеперішною лїберальною партиєю. Ще до вчера ходила чутка, що Банфі рішив ся зі своєю партиєю відлучити ся від кошутовців, бо не хоче їх признати за партию могучу обняти керму держави. Коли же він був за удержанєм коалиций, то видко, що щось спонукало его надумати ся инакше.

З Софії доносять, що правительство болгарске веде переговори з Портою в справі повороту втїкачів з адрианопольского вілясту. Однак задля лютої зими не будуть они могли скорше вернути аж як з кінцем сего місяця. Правительство болгарске постановило внести в Собранию проєкт державного монополю на сіль, карти до гри і на сірнички.

За вельми характеристичні треба уважати слова, які оногди виголосив цивільний льорд анґлійскої адміралїциї Лї (Lee) в Естляй. Він сказав, що правительство не потребує вже так дуже стерегти Францию і Середземне море, як споглядати з неспокоєм, хоч не з обавою на Північне море. З тої причини анґлійскі фльоти так переобразовано, що они могли би ставити опір небезпечности із сеї сторони. Ко-

15)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

Капітан в гніві.

Митюс зробив вид, немов би не добре чув, молодший офіцир мусів повторити своє донесенє.

— І оружиє украдене? Всьо? Коли то стало ся?

— Того не знаю; я лише що відкрив крадїж.

— Лишіть ся тут на покладї — приказав старший офіцир — я іду до капітана.

Коли старий Бензон одержав ту страшну вість, вискочив з дивною скоростию з свого висячого ліжка.

— Що — хто — хто то зробив? — крикнув задихуючись і в одній хвили був одітий та наложив свій високий цилїндер на голову. — То наперед уложене — то заговор — але де? Чи на передї чи на задї корабля? Ходіть — тихо!

Він отворив двері і вийшов з офіциром із каюти.

— Пришліть менї сюди пана Пуля — шепнув і всунув ся до комірки молодшого офіцира. Тут горіла мала стінна лямпа. Віко скринї з оружиєм було отверте; між тим як капітан заглядав ще збентежений до середини, появив ся Пуль.

— Що то значить? — гукнув старий Бензон, показуючи на порожну скриню.

— Не маю поняття — відповів молодий чоловік, цілий блїдий.

— Ви маєте ключ від скринї; де він?

Офіцир отворив шафку в стінї і вийняв звідтам один ключик.

— Тут — сказав. — Злодїї не уживали нїякого ключа; замок розбитий.

— Коли ви то відкрили? — спитав капітан, розглядаючи ся довкола своїми маленькими очима.

— Саме тепер; зараз скоро лиш пан Митьюс змінив мене при вартї.

— А що вас спонукало саме тепер оглядати скриню?

— Питаня, які ви перед тим до мене ставили.

— Де спис оружия?

Пуль понишпорив в купцї паперів, що лежали в стінній шафцї і подав відтак капітанови одну замащену картку, з котрою той приступив до лямпи.

— Сїм мушкетів — читав голосно — пять рушниць, чотири більші і пять менших пістолєтів, дванайцять шабель — то оружиє є на кораблі, оно мусить бути віднайдене — та річ не подобає ся менї, пане Пуль. Аби залога мала в тім участь, я не вірю. То могло стати ся лиш тодї, коли всї люди були на покладї і дивили ся на огонь. Хто спить тут побіч?

— Капітан Тролльоп і пан Вестон. Але я не можу навіть подумати — молодий чоловік замяв ся в цїлковитім заклопотаню.

— Що? Як? — питав капітан строго.

— Не думаю — докінчив Пуль — аби оружиє було ще на кораблі. — Коли я прийшов з моєї варти, було вікно отверте і до середини діставала ся вода. А добре собі пригадую, що я его замкнув, заки вийшов о осьмій годинї на поклад. Ось — моє ліжко цілком перемочене.

Сягнув до кої і вийняв звідтам цілком мокре вовняне покривало.

— Покличте обох послугачів — приказав Бензон по короткій перерві.

Оба послугачі обуджені з твердого сну вскорі явили ся. Они незвичайно здивували ся, що застали о тій годинї в коморі Пуля, капітана, в капелюсї на голові, червоного як бурак на лици від гнїву, а молодшого офіцира блїдого і змішаного.

— Трікель — відозвав ся капітан — тут були якісь злодії і обрабували скриню з оружием.

Трікель отворив уста і поглянув на отворену скриню.

— Не бачили ви, чи хто вчера вечером не крутив ся по сальонї, коли всї були на покладї і приглядали ся пожарови?

Послугач нїкого не бачив, так само другий послугач Джон; оба були тодї також на покладї.

Капітан махнув рукою і оба послугачі відійшли. Поволи і тихо перейшов він до сальону і повів очима по ряді дверий від комірок. Его старе, хоробре серце наповнив великий неспокій і непевність. Чиж зрабоване оружиє не вказувало на заговір? І яку цїль мали заговірники? Єму аж крутило ся в голо-

ли би на нещасте прийшло до виповідженя війни, то анґлїйска фльота перша би атакувала, заким би з противної сторони мали час прочитати звістку о виповідженю війни. Послїдні реформи фльоти відносять ся виключно лиш до будови кораблїв, бо найлїпші, найскорші і найсильнїйше опанцировані кораблї будуть в будучих війнах грати найважнїйшу ролю.

В Росиї, о скілько се видко з вістий походячих з урядового жерела, настав спокій з виїмкою тих місцевостий, де ще страйки не зовсїм закінчено. Здає ся, що в цїлій Росиї заведено т.зв. „усільнную охрану“ або стан облоги, як то виходить з телєґрами петербурґскої аґенциї телєґрафічної, в котрій заперечено чутку, мов би в Петергофі збунтовало ся 6000 резервістів. Теперішне положенє в Росиї — сказано в телєґрамі — єсть того рода, що подібні події суть неможливі.

В головній команді російскої армії щось мабуть в неладі, бо удержує ся уперто чутка, що й Куропаткін подібно як Ґріпенберґ має з причини „слабого здоровля“ подати ся о відпустку. Ходить також чутка, що ґен. Ґріпенберґ зажадав для своєї власної розпорядимости окремого поїзду зелїзничого до Петербурга, щоби міг як найскорше повідомити царя о важних справах. Що ґенералови Ґріпенберґови не поцастило ся, се може й не дивниця, бо то ґенерал старої дати, без всякого фахового образованя а в нинїшних часах, як всюди так і у войску, власний досьвід ще не вистає, особливо супротив знаменито вибразованого противника. Але може й то бути — а здаєсь, що в тім навіть єсть богато правди, що одною із найважнїйших причин всїх неудач російскої армії суть всїлякі впливи з Петербурга, котрим мусить піддавати ся головна команда. Се дало причину звістному писателеви Немировичеви-Данченкови зазначити в часописи „Обозренїє“, що війна лиш тодї закінчить ся щасливо, коли начальна команда одержить повну власть без застереженя і не буде мусїла як доси піддавати ся всїляким впливам. Вість о капітуляциї Порт Артура вразила ґенер. Куропаткіна мов ґрім, бо всї в єго армії були переконані, що кріпость буде на довго держати ся.

Новинки.

Львів, дня 7-го лютого 1905.

— **Загальні збори руского Товариства педаґоґічного** у Львові відбували ся дня 2-го лютого в V. сали „Народного Дому“. На них зібрало ся около 100 членів Товариства, між тими богато панїй. О $10\frac{1}{2}$ год. отворив збори голова Товариства, о. крил. Чапельский, зазначуючи, що без пересади можна сказати, що Товариство держить ся головно завдяки кільком щирим робітникам (передовсїм завдяки працї проф. Левицкого і Алиськевича), впрочім Товариство все таки не має такого значіня, яке повинно мати. По промові, о. крилош. Чапельский покликав на провідника зборів о. Стефановича, на заступника дир. Моша. Секретарювали п. Ґерозиньский і Вертипорох. Позаяк друкований протокол роздано поміж членів, то-ж і увільнено від єго відчитаня. Відтак прийшло на дневний порядок іменоване почетних членів Товариства. Видїл Товариства устами д-ра Коцюби поставив отсих кандидатів: Мар. Біленцку, Кл. Малицку, М. Лисенка, І. Нечуя-Левицкого, Олександра Барвіньского, Едв. Харкевича, д-ра Федака і Як. Миколаєвича. При голосованю таким принято майже одноголосно се внесенє. Потім почала ся дискусия над звітом секретаря і касиєра. — Головою Товариства вибрано о. крилош. Чапельского, до видїлу війшли пп.: Андрій Алиськевич, Ольга Барвіньска, др. М. Коцюба, др. Володимир Левицкий, о. Лежогубский, Кость Паньківский, Іван Строньский, Володим. Жизневский, Михайло Мош і Олексей Гайдукевич; заступниками видїлових вибрані: о. Вол. Ганицкий, Петро Грипьовский і Никола Мороз. При точцї внесень та інтерпеляций вніс проф. Алиськевич, аби при найблизшій зміні статута піднесено вкладку з 1 К на 2 К річно. П. Жизневский з Наварії проєктував завести в Видїлї бурси Товариства окремі секциї до приниманя синів учительских, сьвященичих і т. д. Се внесенє упало. По вичерпаню дневного порядку голова зборів подякував за участь в нарядах і замкнув збори. Додати ще треба, що з причини браку часу відчит з ґеоґрафії проф. д-ра Рудницкого не відбув ся.

— **„Короля Едіпа“**, славну драму Софокля в рускім перекладї д-ра Франка, буде могла львівска публика бачити на сценї дня 17 с. м. у виконаню найлїпших в сїм разї акторів-аматорів — учеників рускої ґімназиї. Виставу підготовляє ся під оком б. директора і артиста руского театру, а аматори виступлять в оріґінальних грецких строях при гарній декорациї сцени. Близші вісти що-до представленя будуть подані пізнїйше.

— **Конкурс на пляни.** Комітет для будови „Українсько-руского дому академічного“ розписав конкурс на пляни „Дому“ і призначив яко нагороди 300 К і 100 К. Близших інформаций що до условий конкурсу уділяє інж. Ю. Мудрак (відділ технїчний ц. к. Дирекциї почт і телєґрафів у Львові).

— **Репертуар руского театру** у Львові. Середа, дня 8 лютого перший раз: „Дїти Ванюшина“, драма в 4-ох діях Найденова. — Четвер, дня 9 лютого: „Ямарі“, оперета в 3 діях Целера. — В пятницю і в суботу представленя не буде. — Недїля, дня 12 лютого: „Нещасне коханя“, драма зі сьпівами і таньцями в 5 діях Манька.

— **Грізний пожар.** Від Жидачева пишуть: В ночи на 31 сїчня с. р. вибух грізний пожар в селї Заболотівцях, жидачівского повіта. Погоріло 41 господарств і дві великі стайнї двірскі, власність латиньскої капітули у Львові. В огни погибло 8 штук худоби і попік ся тяжко жид, в котрого хатї вибух огонь. Згоріло взагалї 154 будинків з всїми запасами хлїба і паші, 300 людий лишило ся без даху. Лише у 3 господарів були обезпечені будинки, движимости і збіже у нікого. На першу поміч вислав жидачівский видїл повітовий 400 корон.

ві, коли дальше над тим думав. Майже хитали ся єго сильні ноги, коли він вийшов на поклад, де овіяв єго вогкий вітер і звізди на него сьвітили.

З одної сторони приступив до него Митьюс, з другої Пуль.

— Ну? — обернув ся він до молодшого офіцира.

— Я твердо пересьвідчений — відповів той — що оружиє викинено крізь моє вікно в море.

— Він застав вікно, яке о осьмій годинї замкнув, о дванайцятій отверте, а свою кою цїлу замочену — обернув ся капітан з поясненєм до першого офіцира.

— Я віддав би радо цїлий заробок з тої подорожи — відозвав ся Пуль тремтячим голосом — коли би міг відкрити злочинців. Подумайте, яке моє положенє, капітане Бензон. Ви довідуєте ся, що я одного з подорожних знав ще перед тим; говорите до мене о тих людях в спосіб, з якого пізнати, що маєте против них підозріне, і зараз по тім скриня, яку я маю під своєю опікою — розбита і обрабована! Чиж того не досить, аби мене знищити? А я мушу старати ся о жінку і стару матір!

— Я, пане Пуль, не висказав ще против вас ніякого обжалованя — відповів капітан. — Я пересьвідчений, що всьо так є, як ви говорите. Ви поможете нам відкрити тих драбів, що допустили рабунку. Корабель треба як найосновнїйше перешукати, пане Митьюс і то зараз завтра по снїданю. Маєте яке своє оружиє?

— На жаль нї.

— Ви? — спитав капітан другого офіцира.

І той заперечив.

— Наші моряки не мають з тим нічого спільного, на то я присяг би — воркнув старий Бензон по довшім мовчаню. — Га, заждім!

Перед стоячим при кермі моряком не укрило ся, що на корабли мусїло стати ся щось незвичайного. По зміні варти, о другій годинї, оповів він своїм товаришам, що „старий“ уоруженїй як на війну бігає по покладї та що й оба офіцири дістали від него револьвери і не відступають єго на горішнім покладї.

— Що такого могло стати ся? — спитав моряк Боб, протираючи кулаками очи, аби розрухати ся.

— Тут у нас чейже всьо в порядку — відозвав ся котрийсь другий. — Задля „янмаатів“ не потребують носити ся з револьверами і пістолєтами.

— А може панї хотять на них напасти — засьміяв ся Біль.

— Скорше ті елеґантні пани, що в своїх новіських одягах, лискучих чоботах і капелюхах видають ся менї псе мов воскові фіґурки, що утікли з панорами — сказав третий. — Між ними є особливо один, той довгий з великим вусом, що нічого не робить, лиш підслухує і підглядає. Нехай мене убють, як то порядний подорожний.

— До великого вітрила за вітер! — крикнув офіцир з заднього покладу, аби зробити конець балаканинї моряків.

Прийшов ранок, а з ним пора на снїданє. З кухнї доносив ся запах смажених яєць і солонини, щоденної їди на снїданє всїх Анґлїйців на земли і на мори. Послугачі накрили вже стіл в сальонї; капітан вийшов із своєї каюти, дами явили ся також і вскорі зібрало ся повне товариство.

— Уїхали ми сеї ночи досить наперед? — спитав пан Стор капітана Бензона, затираючи руки.

— Так — відповів капітан.

— Ви довго ходили, як не помиляю ся — замітила панї Пикок. — Я чула ваш голос.

— Жите на мори неспокійне — відповів старий моряк.

— Та дївчина не спускає нас нї на хвилї з ока — шепнув Джонсон до свого сусїда Девенїра, не піднимаючи очий від тареля.

— Кого з нас хоче она собі вибрати? — відповів той усьміхаючись холодно і поглянув в хороші очи панни Манзель.

— Чи й вас збудив гуркіт сеї ночи, пане Митьюс? — спитав Ґенкі офіцира, відкраваючи собі рівночасно кусник шинки.

Митьюс поглянув на капітана і удав, немов би пильно слухав бесїди пана Дента, котрий оповідав єму всїлякі подробицї з купецкого житя Австралії.

— Хто так товк ся по ночи? — спитав Троллььоп.

Але й то питанє полишило ся без відповіди, бо серед загальної розмови нїхто на него не зважав. Снїданє кінчило ся, коли пан Ісаак Кавендіш підняв ся з свого крісла. В тїй самій хвили зірвав ся також і капітан Бензон з свого місця, а на єго темночервонім лици появила ся заповідь бурі.

— Панове будуть ласкаві — відозвав ся він сильним голосом — не виходити з сальону, доки не почують, що я їм маю сказати!

По тих словах настало глубоке мовчанє. Присутні сидїли непорушні і збентежені. Панї Пикок поблїдла як стїна, панї Стор вхопила мужа за рамя. Кавендіш сїв знов на своє крісло, кожде лице обернуло ся до капітана. Митьюс перебіг скорим поглядом лиця кількох панів, але не замітив на них нїчого крім зачудованя і цїкавости, помішаної з дожиданєм якогось сьмішного закінченя. Капітан Тролльоп, підкручуючи вуса, не відвертав очий від старого моряка.

— Насамперед прошу пань не безпокоїти ся непотрібно — говорив старий сивий капітан, що ледве був в силї здержати своє роздражненє. — На тім корабли є скриня з оружием, котре має служити до обороны подорожних на случай, коли би залога збунтовала ся — взагалї до ужитку у відповідних случаях — додав кидаючи на Тролльопа огнений погляд. — Та скриня стоїть в каютї другого офіцира; але сеї ночи її розбито і украдено всьо оружиє.

Пан Стор аж уста отворив зі страху.

— Але для чого —? — спитав пан Дент, силуючись задержати спокій.

— **З ґімназиї на війну.** На зелїзничім двірци в Кракові замічено оногди двох хлопців в мундурах ґімназияльних учеників з III. кляси. Хлопці блукались очивидно голодні і перезяблі, допитуючи ся, в який спосіб можна би найлїпше дістати ся до Відня, а звідтам в характері охотників на війну до японьскої армії. Воєнними охотниками заняла ся краківска полїция і довідалась, що ходили они до ґімназиї в Дембици, але звідтам утекли і пустили ся в сьвіт з розпуки задля лихих сьвідоцтв, які одержали, та зі страху перед батьківскою карою. Хлопців задержано і поживлено, а що не мали при собі гроший, повідомлено сейчас їх родичів, щоби приїхали по своїх синів.

— **Жінка а школа.** В кантонї Апенцель, в Швайцариї, 17-лїтний молодець, що на основі кантональних прав обовязаний ходити ще до доповняючої школи, вислав до властий просьбу о увільнене его від шкільного примусу, бо як чоловік жонатий від 2 місяців, є виставлений на насьміхи і кпини сусїдів, коли їде з книжками до школи. Провіривши правдивість наведених в поданю фактів, власти увільнили молодого мужа від шкільного примусу.

— **Невдале сватанє.** Під сим заголовком пише New York Herald: Один фармер з Ворчестер в півн. Америцї оголосив в часописях, що хоче оженити ся. У відповідь на се оголошенє дістав сотки листів, в котрих многі вдовиції і дївчата зголосили ся готовими вийти за него замуж. Якже тепер вибирати, подумав фармер і впав на таку гадку. Оголосив в часописях, щоби всї ті, що хочуть за него віддати ся, зібрали ся означеного дня і години в однім домі, а він прийде і вибере собі. І справдї зібрало ся велике число охочих до супружого стану, але фармер не застав нї одної, бо найбільшу і найдужшу з них, котра всїх прочих суперниць побила і викинула з хати, забрала полїция до арешту.

— **З „Труда".** Маємо честь повідомити отсим наші Впов. Пані, що ми одержали вже сьвіжий транспорт наймоднїйших шовків, газ і батистів в гарнім виборі і умірковани цїнах. Маємо також гарний вибір в капузках, рукавичках, вахлярах і т. п. потребах вечеркових і балевих. При сїй нагодї просимо з замовленями суконь балевих поспішити, щоб ми були в можности все на час виконати. — Дирекция.

Господарство, промисл і торговля.

— **Білянс** Тов. вз. кредиту „Дністер" у Львові з днем 31 грудня 1904.

Активи

	в коронах
1. Готівка в касї . . .	13.980·24
2. Позички на 2707 скриптах	1,496.355·93
3. „ „ 231 векслях .	120.046·71
4. Цїнні папери ф. резервового .	23.379·—
5. „ „ ф. оборотового .	100.248·20
6. В Шадници почтовій . .	1.968·84
7. На рахунку біжучім . .	80.000.—
8. Вкладки в руских Тов. кред.	169.456·04
9. У ріжних сторін . . .	286.88
Сума активів .	2,005.721·84

Пасиви

1. Фонд резервовий . . .	21.470·83
2. Специяльна резерва . .	1.327·11
3. Фонд на ріжницю курсів .	3.778·80
4. Удїли 3351 членів . .	113.117·40
5. Вкладки на 1.777 книжочках	1,783.673·34
6. Непіднята дивіденда . .	2.906·49
7. За реесконтовані векслї .	21.300·—
8. Проценти побрані на р. 1905	23.445·—
9. Кошти спору . . .	916·69
10. Ріжні сторони (172 кавций) .	3.327·08
Сума активів .	1,995.262·74
остає чистий зиск за р. 1904 .	10.459·10

Удїли декларовані 3351 членів в сумі К 179.600. Вкладки приймає Товариство на 4%, — позички удїляє на 6%, — виплату позичок розкладає ся до 15 лїт (при 30 ратах піврічнім виносить рата амортизацийна на капітал і процент 5%).

Телеґрами.

Відень 7 лютого. На початку нинїшного засїданя відповідали міністри Віттек, Калль, ґр. Букоа і др. Кляйн на інтерпеляциї, а відтак приступлено до порядку дневного то єсть до дальшої дискусиї над континґентом рекрутів.

Варшава 7 лютого. Варшавскі часописи доносять: Приказ до міністра царского двору виключає з лїсти двірских камерюнкрів бувшого чернигівского маршалка шляхти Александра Муханова і редактора „Права" петербургского радного Набокова. — „Сєверо-запад. Край" доносить, що увільнено арештованих проф. Кареєва, писателя Пісарева і І. В. Гесселя. (Ся послїдна вість покаже ся мабуть так само безосновною як віст о увільненю Горкого).

Петербург 7 лютого. В теперішній хвили замкнені слїдуючі висші заведеня наукові: Полїтехніка за радою професорів аж до 14 вересня с. р.; інститут інжинірів комунїкацийних, лїсний, електро-технїчний, висші курси жіночі і курси Лєсгафта замкнені аж до дальшого розпорядженя.

Москва 7 лютого. Страйк робітників каналових закінчив ся. Маґістрат приняв всї жаданя робітників.

Штокгольм 7 лютого. Часопись „Aften Blated" доносить з Гельзінґфорсу, що якийсь мужчина в убраню офіцира застрілив з револьвера прокуратора сенату, Йонзона, в его власнім помешканю. Йонзон згинув на місци. Син его ранений. Убийника арештовано: він каже, що називає ся Ґадд.

Париж 7 лютого. Сенат приняв 220 голосами против 29 артикул закона войскового, установляючий дволїтний час служби войскової.

Гельзінґфорс 7 лютого. Вчера прийшов до помешканя Йонзона якийсь молодий чоловік у войсковім унїформі, подав білєт з написею „поручник Александер Ґадд" і просив о принятє. Коли увійшов до канцеляриї, стрілив до прокуратора з револьвера три рази і забив на місци. На то вбіг до комнати аґент і стрілив до Ґадда і пострілив в праву ногу. Вбіг також і син прокуратора і Ґадд его пострілив. Остаточно Ґадда зловлено і поки що відставлено до шпиталю, де показало ся, що він зранений в ногу і праву руку.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Того не знаємо — відповів капітан. — Але що знаємо, то се, що злодїй є на корабли.

— А де гадаєте, капітане Бензон? — спитав Тролльоп голосно і гордо. — На передї чи тут?

— То ми викриємо — відповів Бензон коротко.

— Але капітане Бензон, бійте ся Бога, чи грозить нам небезпечність? — скрикнула панї Гольроід.

— Нї, панї! Не бійте ся нїчого.

— Маєте вже на кого підозрінє? — спитав Мастерс майже безличнo.

— Розбита була скриня? — замітив між тим Стор. — Але в такім случаю був би якийсь ломіт, а о скілько я знаю, нїхто не чув его — тут похилив голову і поглянув вздовж стола.

— То стало ся, коли всї були на покладї і приглядали ся пожарови — відповів капітан. — Прикро менї паням і панам заявити, що в інтересї людского житя і власности, які повірені моїй опіцї, мушу перевести ревізию всїх кают.

— І дамских? — спитав Вестон півголосом глумливо.

— Каюти всїх подорожних! — гримнув капітан.

— Від моєї можна зачинати — сказав Тролльоп насьмішливо. — І коли можу в чім помогти —

— Що до мене, то й я не маю нїчо против того — усьміхнув ся Кавендіш. — Але чи не було би річию чемности і справедливости, до яких кождий, хто заплатив пятьдесять фунтів за перевіз, може мати якесь право, коли би насамперед переведено ревізию в каютї моряків?

Він поклонив ся і вдоволений з себе сїв знов на своє місце.

— Любий капітане — просила панї Гольроід — моєї каюти справдї не потребуєте перешукувати!

Старий моряк здвигнув раменами.

— Прикро менї дуже, мої панї, що ви на покладї мого корабля мусїли опинити ся в такім немилім положеню, але признаєте самі, що задля нашої власної безпечности мусимо викрити, хто украв оружиє і де оно є.

По тих словах взяв свій капелюх і вийшов на поклад. За ним пійшов і офіцир. Подорожні лишили ся. Вивязала ся жива розмова.

— Ах той нещастний корабель! — скрикнула панї Пикок з розпукою. — Коли-б я була лиш причувала, кілько страху і неспокою пережию в тій подорожи, то була би нїколи не їхала!

— Мусимо оглянути ту скриню — сказав пан Джонзон. — Хоч би замок і був розбитий, то ще нїякий доказ, що в ній дійстно було оружиє.

— А я би знов сумнївав ся, аби капітан корабля мав право ревідувати комірки своїх подорожних — сказав Тролльоп гордо.

— Права капітана на корабли цїлком необмежені — відповів пан Дент. — І на мій погляд цїлком справедливо.

— Але хто, до лиха, мав би красти оружиє? — крикнув Бирн, глядячи з усьміхом на прочих. — Чи тї річи були такі вартістні? Може мистецкого виробу? Або цїнні і рідкі старинности? Побачите, що в тім мусить бути якась похибка. Скриня мусїла бути порожна ще, як еї перенесено на корабель, а пан Пуль аж вчера то увидїв.

Він встав і вийшов на поклад. І прочі встали від стола, по части аби вийти на гору, по части пійшли до своїх кают.

(Дальше буде).

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Дністер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди ліквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цїнних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР уділяє аґенциї господарям де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР вТоваристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).